

דרכו של פרופסור בוריס שץ
ושל בית הספר לאומנות אל
ההצלחה, לא קלות היו.
בתקופת מלחמת העולם
הראשונה הופסקו התמיכות
הכלכליות ובוריס שץ הוגלה
ע"י התורכים לדמשק.
למרות שובו לבצלאל לאחר
שנתיים, המשיכה הדעיכה
וגם ביקורת קשה מצד
אמנים מודרניים על מוסד
מיושן. בצלאל נסגר, נפתח,
נסגר, ובוריס שנסע לגייס
כספים בארה"ב – נפטר
שם. בצלאל נפתח מחדש רק

בוריס ש"ץ. צלום 1912

ב 1935. ביקורו של הפרופסור הצעיר רוני
אורן כאן בדנמרק הביא עימו משב רוח
רענן והמחיש את בצלאל כאקדמיה
מודרנית לאמנות, חיה ותוססת, המושכת
אליה כישרונות צעירים רבים ומוציאה
מתוך כתליה אנשי מקצוע בתחומי
היצירה השונים. ב 2006 מלאו 100 שנים
להיווסדו של בצלאל ■

400 מורים וכמאה
עובדים. האקדמיה
שהתרחבה עברה
להר הצופים והיא
חוזרת העירה
למישכנה החדש
באזור "מגרש
הרוסים" והביתה –
לבנין הישן ברחוב
בצלאל בו פועלת
המחלקה
לארכיטקטורה.
ירושלים, שנות
השיבעים
המוקדמות: שיחרור

מהסדיר, מתקבל ללימודים בבצלאל,
חתונה, שלי נולדת בירושלים המושלגת –
כמעט קראנו לה שילגיה. מאייר עלונים
וירחונים, מאייר את "פי האתון" – עיתון
הסטודנטים של אוניברסיטה העברית,
מעצב ומאייר עבור הוצאת הספרים
והמפות "כרטא", תאונה קטלנית,
מלחמת יום כיפור, סיום לימודים. מוכר
את הדירה ברחוב שץ, נוסע לדנמרק.

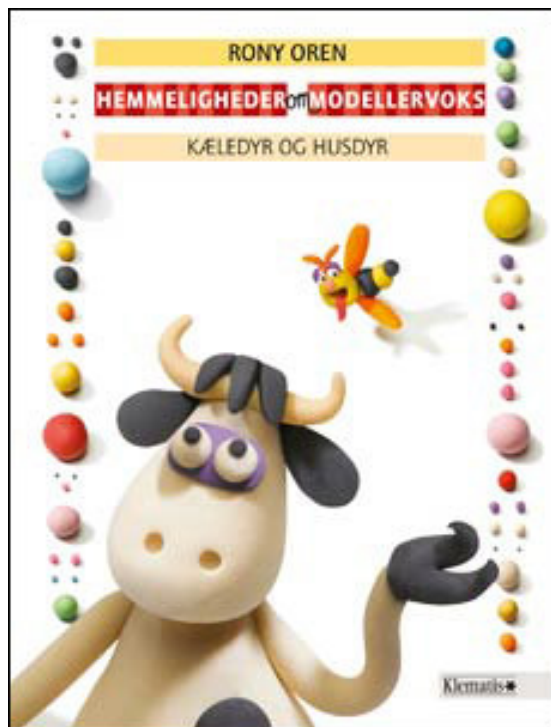
שיבוט בפלסטלינה

רוני אורן הוא פרופסור וראש החוג
לאנימציה בבצלאל ובהרצאתו סיפר
בהתלהבות רבה על תולדות החוג שגדל
ממחלקה קטנה לפני שנים לא מרובות
לחוג עצמאי המעניק תעודות רשמיות
לבוגרייו. הגידול היה לא רק כמותי,
האיכות השתפרה גם היא וניתן היה
לשמוע את גאוותו בתלמידיו כאשר הקרין
בפנינו שתי דוגמאות של עבודות גמר של
התלמידים.

צפי קרגלונד

מי מאיתנו לא שיחק בפלסטלינה, עיסה
שמנונית שבידיים בלתי מיומנות הופכת
במהירות למשהו דביק ואפור. אך בידיו
של רוני אורן, אומן הפלסטלינה היא
חומר בידי היוצר מקבלת חיות ואופי. רוני
הגיע לדנמרק לרגל הוצאת ספרו בדנית
Hemmelighed om Modellervoks
Klematis, ופגש את חברי איתן כדי לספר
על סודות הפלסטלינה ופלאי האנימציה.

מהשמחה שבעשיה.
הספר, למרות
שבמתכונתו נראה
כספר ילדים מיועד
לכל גיל. הן כמקור
להשראה לעבודה עם
החומר והן כדרך
לעבודה עם ילדיך או
נכדיך.
רוני נשאל כמובן על
התרשמותו מהביקור
בדנמרק. וכמו רבים
לפניו התרשם גם הוא
מנועם ההליכות,
מהשקט היחסי

רוני סיפר על דרכו
מנעוריו בהם חלם
להיות מדען,
לארועים שהביאו
אותו כמעט במקרה
לעיסוקו הפורה
מאוד כאנימטור
ויוצר דמויות
מפלסטלינה.
דמויות שניכנסו
לעשרות ספרים
שאיר, לסרטי
פרסומת מקסימים
ולסרטי אנימציה
משעשעים.

ובעיקר מהאפשרויות הרבות שיש לאמן
הדני בהשוואה לעמיתו הישראלי.
תקציבים, אולפני עבודה וכו.
לעיתים אורח לרגע רואה כל פגע,
ולעיתים אחרות רואה הוא את האור הרב
שאנו שרואים בהשוואה למקומות אחרים.
אנו נהננו מאוד מחברתו, מנועם דיבורו,
מהעברית העשירה שלו. אך מתברר שגם
הוא הרגיש נעים בחברתנו. עד כדי כך
שראה צורך לציין זאת. "סוף סוף קצת
חום אנושי אחרי כל הפגישות המענינות
והקרירות שהיו לו בדנמרק".
וקוריוז קטן המזכיר לנו כמה עולמינו
קטן, וכל ישראל חברים. מיד בכניסה
למועדון ניגשה אליו חברת איתן והזכירה
לו שלפני יותר מ-40 שנה שיחקו באותו
ארגז חול בחיפה. אולי בארמונות החול
שבנה שם התחילה בעצם קריירת
האנימטור שלו ■
קישורים ברשת:

<http://www.plastelina.com>

<http://www.klematis.dk/v2/publication.php?id=446>

הוא סיפר על התהליך הארוך והמיגע של
עבודת האנימטור. 17 שניות של סרטון
פרסומת שהקרין בפנינו מצריכים שלושה
ימי עבודה. אז מה הפלא שאת סרטי
האנימציה המשובחים ביותר ניתן למצוא
בעולם הפרסום. בו התקציבים מאפשרים
עבודה מושקעת יותר. אך מהדוגמאות
שהוקרנו בפנינו ניתן היה לראות שגם
סרטונים, שרוני כינה "זעומי התקציב"
היו מלאי קסם חיים. האומן כאילו הפיח
בהם נשמה. בדימוי הזה השתמש רוני
בעצמו כאשר סיפר שהוא מרגיש עצמו
לעיתים כאחד המדענים העוסק בהכלאה
ובשיבוט גנטי. הוא יוצר פרה שיש בה
מתכונות הפרה אך גם משהו מהאנושי.
והתוכי שיצר לפרסומת "בזק" הוא ללא
ספק תוכי ישראלי בשפת גופו, בהנעת
מקורו.

ספרו "סודות הפלסטלינה" שראה אור ב
2006 בישראל הפך לרב מכר ותורגם
לשפות מספר, ועכשיו גם לדנית. הספר
הוא מדריך לעבודה בפלסטלינה ומדפדוף
קל בו נראה כאילו "כל אחד יכול". רוני
פישט את תהליך היצירה מבלי לגרוע